

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. број Гж. 10671/10
Дана 18.04.2011. године
НОВИ САД

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Јелице Бојанић-Керкез, председника већа, Душанке Бабић и Матилде Момчиловић, чланова већа, у парници тужиоца **Љ.П.** из С.К., кога заступа пуномоћник М.К., адвокат из Н.С., против **туженог Д.П.** из К., кога заступа пуномоћник Ж.Б., адвокат у Н.С., ради накнаде штете, вредност предмета спора 1.240.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Н.С. пословни број П-... од 25.03.2010. године, у нејавној седници већа одржаној дана 18.04.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалбу туженог **ОДБИЈА** и пресуду Основног суда у Н.С. пословни број П-.... од 25.03.2010. године **ПОТВРЂУЈЕ.**

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом приговор застарелости потраживања је одбијен, тужбени захтев усвојен, те обавезан тужени П.Д. да исплати тужиоцу П.Љ. на име накнаде нематеријалне штете и то на име душевних болова због умањења опште животне активности износ од 740.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 170.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 170.000,00 динара, на име душевних болова због наружености 160.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 25.03.2010. године, па до коначне исплате, у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 169.000,00 динара, у року од 15 дана, под претњом прунудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је из свих законом предвиђених разлога. Жалбом посебно истиче да је наступила застара потраживања тужиоца.

Жалба тужног није основана.

Испитујући побијану пресуду у границама жалбених разлога, као и по службеној дужности у смислу члана 372 став 2 ЗПП-а, овај суд је установио да је иста донета у

Гж. 10671/10

поступку спроведеном без битних повреда, да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и материјално право правилно примењено.

Према чињеницама утврђеним у првостепеном поступку дана 10.10.2004. године око 20,10 часова у Н.С., догодила се саобраћајна незгода у којој су учествовали тужилац П.Љ. који се кретао као пешак уз десну ивицу коловоза и Д.П. који се кретао управљајући путничким моторним возилом марке "VOLKSWAGEN JETA" регистарске ознаке НС.... из правца пута М-7 према Ш. Незгода се догодила тако што се тужилац П.Љ. кретао уз десну ивицу коловоза испред возила којим је управљао П. Д. у истом смеру, а возач је управљао путничким возилом и није обратио дужну пажњу на пешака на путу, услед ког пропуста је десним угаоним делом свога возила ударио у задњу страну тела П.Љ., који је од силине удара и пада на коловоз задобио тешке телесне повреде у виду прелома четвртог и осмог ребра са десне стране, продор крви у грудну шупљину са десне стране, што је изазвало упалу плућа и плућне марамице, потрес мозга, оток мозга и вишеструки прелом костију леве потколенице са померањем коштаних уломака.

Због учињеног кривичног дела против П.Д. је пред Општинским судом у Н.С. вођен кривични поступак у којем је донета пресуда којом је оглашен кривим за учињено кривично дело из члана 201 став 3 Кривичног закона Републике Србије, тешко дело против безбедности јавног саобраћаја у вези са кривичним делом угрожавања јавног саобраћаја из члана 195 став 3 у вези става 1 КЗ РС, и изречена му је условна осуда. Пресуда посл. број К... од 30.10.2007. године је постала правноснажна дана 26.12.2007. године истеком рока за жалбу која није изјављена.

Возило којим је П.Д. управљао на дан саобраћајне незгоде било је осигурано код С. осигурања АДО Б. над којим је покренут поступак стечаја.

У стечајном поступку тужилац је пријавио своје потраживање, оно је делом признато и делом оспорено, те је тужилац је пред Трговинским судом у В. покренуо и водио парнични поступак у ком поступку је под посл. бр. П.... донета пресуда дана 24.01.2007. године, којом је утврђено постојање потраживања тужиоца према туженом АД С. осигурање у ликвидацији у износу од 140.000,00 динара, и та пресуда потврђена од стране Вишег трговинског суда пресудом Пж.... од 15.11.2007. године.

Од осигуравајућег друштва С. осигурање Ад у стечају тужиоцу је исплаћен износ од 140.000,00 динара на име накнаде штете. Разлику до правичне накнаде тужилац остварује у овој парници покренутој против лица које је штету проузроковало. На висину накнаде утицаја имају последице и трпљења, што је суд подробно утврдио. Жалба посебно не оспорава утврђење суда о укупно умањеној животној активности тужиоца по различитим органским системима од 50%, а који се манифестују у ограничењу покрета у левом колелу лаког степена и скочном зглобу средњег до тешког степена, смањење снаге мишића леве потколенице у односу на супротну ногу, стални оток доњег дела леве потколенице и скочног зглоба, немогућност дужег стајања, ходања и евентуалног оптерећења праћено са повременим боловима, те честе главобоље посебно интензивније на промене времена, повремено знојење и нестабилност у ходу, поремећај виду у смислу дуплих слика, анксиозности, раздражљивости, слабијег сна, промена расположења брз разлога, ослабљености пажње и концентрације, успорености и заборавности.

Тужилац је по доласку свести, након четири дана боравка на Клиници за реанимацију и анестезију, трпео болове високог интензитета степена 7-8, и поред

Гж. 10671/10

аналгетске терапије, а трајања шест дана до операције. Постоперативно трпи болове степена 7-8, првог дана, затим степена 6-7 наредна два дана и око две недеље болове степена 5-6. Током стационарног третмана на Институту за плућне болести током недељу дана трпи болове степена 4-5. У наредних десет месеци контрола и третмана од стране ортопеда трпи болове степена 3-4, затим још око три, четири месеца током спровођења физикалне терапије, тужилац трпи болове степена 2-3. По истеку наведеног периода код тужиоца је присутан бол интензитета степена 1-2 до 3-4, а исти је провоциран и потенциран интензивним физичким и психичким напорима, стајањем, ходом на средњим дистанцама, дужим седењем, при боравку у буци и на јачем светлу, при излагању високим и ниским температурама, при промени времена.

Након повређивања и доласка свести, тужилац је трпео секундарни страх, наглашеног интензитета који је последица тешких повреда. Такав страх је трајао све до краја лечења и рехабилитације, док стање није постало дефинитивно. Дан уочи операције страх је износио 8 степени, следећег дана 7-8 степени, а по отпусту из болнице страх губи на интензитету и наредних месец дана је износио 5 степени, наредних три месеца је износио 4 степена, као и наредних пет месеци када је износио 3 степена.

Као последица повређивања код тужиоца рођеног ... године, је дошло до настанка наружености средњег степена која се огледа у хипопигментисаном ожиљку (светлија боја коже у односу на нормалну боју) са предње горње стране подлактице промера 9 цм x 4 цм, девет хиперпигментисаних са предње и унутрашње стране леве подколенице промера 1 x 1 цм на местима игле фиксатора, један ожиљак промера 1 x 1 цм предела унутрашње стране леве петне кости уз видљив антекурватус хода лаког степена у виду видног шепана уз краћење леве ноге за 1, 5 цм у односу на супротну здраву страну.

Тужени П.Д. је незапослен, живи са супругом која је запослена, отац је троје деце од којих је најстарија ћерка из првог брака супруге туженог, стара 19 година, син стар 11 година и беба стара 11 месеци. Тужени се издржава од повремених послова.

Полазећи од утврђених чињеница, првостепени суд је применом члана 154 ст. 1, 155 и 200 Закона о облигационим односима тужиоцу досудио одговарајућу накнаду нематеријалне штете, која се огледа у умањењу животне активности, претрпљеним физичким боловима, страху и душевним боловима због наружености, узимањем у обзир исплаћеног износа од 140.000,00 динара тужиоцу од стране осигуравајућег друштва у стечају. Као разлику до потпуне накнаде, а на терет штетника -туженог који је проузроковао настанак штете. У погледу висине досуђених износа накнада, првостепени суд је ценио све околности случаја, чињеницу да је оштећени релативно млада особа, да је утврђен висок проценат умањења животне активности, интензитет и нарочито дуго трајање физичких болова и страха, и душевних болова због наружености. Овај суд је уверења да су досуђени износи у потпуности у складу са критеријумима и сврхом накнаде нематеријалне штете и представљају сасвим примерену сатисфакцију за тужиоца као оштећеног, односно не погодују тежњама које нису спојиве са природом и друштвеном сврхом накнаде, накнаде су одређене у свему правилном применом члана 200 ЗОО-а.

Тужени у жалби не побија утврђене чињенице које се односе на околности удеса, и последице, укључујући проценат умањења животне активности, чињенице везане за претрпљени страх, физичке болове и душевне болове због наружености. Жалба у односу на висину досуђених накнада не конкретизује разлоге побијања.

Гж. 10671/10

Жалбом туженог се поновљено истиче застарелост потраживања указује на протек рока из члана 376 став 1 ЗОО-а од три године, од времена незгоде, па до подношења тужбе. Тужени сматра да у конкретном случају нема места примени члана 377 ЗОО-а, која одредба прописује привилеговане рокове, из разлога како се у жалби наводи што се ради о кривичном делу за које је прописана новчана казна или казна затвора до једне године, те је кратак и рок застарелости кривичног гоњења.

Суд је овакве наводе жалбе оценио као неосноване. Правилно је првостепени суд одлучио да застарелост није наступила и да је приговор застарелости неоснован. Све релевантне чињенице првостепени суд је утврдио и анализирао све елементе битне за оцену приговора застарелости. У примени материјалног права овај суд допуњује разлоге првостепеног суда следећим: Одредбом члана 377 став 1 ЗОО-а прописано је да кад је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично дело је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева када истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења. Ставом 2 и 3 ове законске одредбе прописано је да прекид застаревања кривичног гоњења повлачи за собом и прекид застаревања захтева за накнаду штете, те да исто важи и за застој застаревања. Сагласно цитираном, кад је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости, потраживање накнаде штете застарева у року застарелости кривичног гоњења за кривично дело којем је проузрокована штета, а застаревање потраживања накнаде штете, које је прекинуто покретањем и вођењем кривичног поступка, почиње поново да тече од дана правноснажности пресуде којом је штетник оглашен кривим за догађај из кога је штета настала. Тужени је пресудом која је постала правноснажна 26.12.2007. године оглашен кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201 ст. 3 у вези са кривичним делом угрожавање јавног саобраћаја из члана 195 ст. 3 у вези става 1 КЗ РС. За наведено кривично дело за које је правноснажно осуђен тужени по тада важећем КЗ РС предвиђено је казна затвора до 1 године. Према тада важећем Закону о кривичном поступку застарелост кривичног гоњења наступа две године од извршења кривичног дела за које се може изрећи казна затвора до 1 године или новчана казна, застаревање кривичног гоњења почиње да тече од дана када је дело учињено, а застарелост наступа у сваком случају када протекне два пута онолико времена колико се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења, дакле протеком рока од 4 године. Како је тужба у овом предмету поднета 30.06.2008. године, а кривично дело из кога је проистекла штета извршено 10.10.2004. године, иста тужба је поднета пре истека законом прописаног рока застарелости. Свакако будући да застаревање потраживања накнаде штете које је прекинуто покретањем и вођењем кривичног поступка, почиње поново да тече од дана правноснажности пресуде којом је штетник оглашен кривим за догађај из кога је штета проистекла дакле од 26.12.2007. године, жалбени наводи туженог о застарелости потраживања нису основани.

Спис Општинског суда у Н.С. посл. број К... је, супротно жалбеним наводима, прибављен и прикључен списима предмета и према записнику са рочишта одржаног 25.03.2010. године, који је потписан без примедби, изведен је доказ његовим читањем, тако да не стоји указивање жалиоца на битну повреду поступка.

Жалбом се не конкретизују разлози побијања одлуке о трошковима спора у којем је тужилац успео. О трошковима је одлучено у складу са одредбама члана 149 став 1, члановима 164 и 165 ЗПП-а. Наиме, одредбом члана 149 став 1 ЗПП-а прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади

Гж. 10671/10

трошкове. Одредбом члана 164 став 1 ЗПП-а прописано је да ће суд ослободити од плаћања трошкова поступка странку која према општем имовном стању није у могућности да сноси ове трошкове, а ставом 3 истог члана да суд може ослободити странку и само од плаћања такса. Одредбом члана 165 ст. 1 ЗПП-а прописано је да одлуку о ослобођењу од плаћања трошкова поступка доноси првостепени суд на предлог странке.

Из изнетих разлога, оценивши да не постоје разлози којих се пресуда побија, као ни разлози на које пази по службеној дужности, овај суд применом члана 375 ЗПП-а жалбу као неосновану одбија и првостепену пресуду у побијаном делу потврђује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Јелица Бојанић-Керкез, с. р.

З.Т.О.

облигационо право